

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **UNIWORKS CB, s. r. o.**
sídlem Žižkova třída 1839/24, České Budějovice
zastoupena advokátem JUDr. Ivo Panákem
sídlem Kounicova 39, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2023, č. j. MPSV-2023/217792-422/2,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně je agenturou práce zprostředkovávající zaměstnání, které bylo rozhodnutím Úřadu práce ČR ze dne 9. 3. 2020, č. j. UPCR-2020/1448/11 podle § 60 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shoda s prvopisem: J. M.

„zákon o zaměstnanosti“), odňato „povolení ke zprostředkování zaměstnání podle ust. § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, pro všechny druhy prací ve všech oborech, ve formě zprostředkování zaměstnávání podle ust. § 14 odst. 1 Písm. b) zákona o zaměstnanosti (zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která přiděluje práci a dohlíží na její provedení)“.

2. Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu ze dne 28. 11. 2022, č. j. 24978/5.30/21-11, byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustila tím, že v rozporu s kogentním ustanovením § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, umožnila osobě ukrajinské státní příslušnosti O. Ch., narozené dne 8. 5. 1977, výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 téhož zákona, která pro ni vykonávala v období od 1. 6. 2020 do 12. 11. 2020 závislou práci na pracovišti K. 797, X P., bez povolení k zaměstnání nebo zaměstnanecké karty. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobkyně bylo Státním úřadem inspekce práce ze dne 21. 6. 2023, č. j. 869/1.30/23-4, zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno.
3. Žalobkyně se proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce bránila žalobou, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2023, č. j. 63 Ad 2/2023-40, zamítl. Kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku zdejšího soudu byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2024, č. j. 7 Ads 326/2023-33, zamítnuta.
4. Oblastní inspektorát práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu dne 2. 8. 2023 postoupil rozhodnutí u uvedeném přestupku Úřadu práce České republiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“), který poté dne 17. 8. 2023 zahájil s žalobkyní „správní řízení z moci úřední ve věci vydaného povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, uděleného pravomocným rozhodnutím Úřadu práce ze dne 9. 3. 2020, č. j. UPCR-2020/1448/11 (...) z důvodu, že agentura práce zprostředkovává zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání“.
5. **Prvostupňovým správním rozhodnutím v této věci** ze dne 20. 9. 2023, č. j. UPCR-2023/92842/5, Úřad práce podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve znění do 31. 12. 2023 odňal žalobkyni výše uvedené povolení ke zprostředkování zaměstnání „z důvodu, že agentura práce jinak porušila povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti tím, že došlo k porušení ust. § 89 zákona o zaměstnanosti a k umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti“.
6. Shora uvedeným žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové správní rozhodnutí postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tak, že slova „z důvodu, že agentura práce jinak porušila povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti tím, že došlo k porušení ust. § 89 zákona o zaměstnanosti a k umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti“ se nabrazují textem „z důvodu, že agentura práce zprostředkovala zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil, resp. uvedl, že v ostatním zůstává výrok prvostupňového správního rozhodnutí nezměněn.

II. Obsah žaloby

7. Žalobou doručenu dne 26. 1. 2024 zdejšímu krajskému soudu se žalobkyně domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
8. Na prvním místě žalobkyně namítá, že **správní orgány neprovedly test proporcionality** a poukazuje na **absenci naplnění materiální stránky přestupku**.
9. Rozhodnutí správních orgánů jsou dle žalobkyně stíženy vadou přepjatého právního formalismu a neprovedením testu proporcionality (nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. I ÚS 563/11).
10. Žalobkyně poukazuje na to, že v rámci obrany proti danému přestupku nebylo zpochybněno, že by byla cizinka opětovně řádně hlášena a i po 1. 6. 2020 by byly hrazeny veškeré její zákonné odvody a nebyly ani pochybnosti o tom, jakou práci a kde vykonává. Poukazuje na covidové období a vládní opatření, které je nutno zohlednit. V dané době měla žalobkyně za to, že jedná v souladu s nařízeními vlády České republiky. I pokud byl její výklad v takto složité době nesprávný, jednalo se pouze o jednorázový excés. Žalobkyně je přesvědčena, že její jednání v době mezi 22. 5. 2020 a 1. 6. 2020 nemělo charakter přestupkového jednání. K tomu ve vztahu k otázce materiální podstaty přestupku žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Ads 40/2014-41.
11. Podřazování jejího jednání pod „nelegální zaměstnávání“ považuje žalobkyně za nepřiměřené a likvidační, neboť jednání žalobkyně neodpovídá v tomto směru smyslu a účelu zákona. Je rozdíl mezi vykořisťovatelským zaměstnáváním dělníků na stavbách „na černo“ bez jakýchkoli zákonných odvodů a jednáním žalobkyně, která sice v období vymezeném inspekcí mohla snad formálně i materiálně naplňovat skutkovou podstatu daného přestupku, nicméně nelze odhlížet od toho, že zde byla pouze velmi krátká 5denní přetržka v zaměstnání. Žalobkyně je přesvědčena, že nedošlo k ohrožení právem chráněného zájmu společnosti. Přínos žalobkyně široké společnosti je v porovnání s tímto jednorázovým excésem nezpochybnitelný; za celou dobu své existence od roku 1999, resp. od 2010, kdy začala žalobkyně působit jako agentura práce, nebyla uznána vinnou z přestupku nelegálního zaměstnávání ani státu nikdy nic nedlužila; své povinnosti vždy řádně plnila.
12. Žalobkyně poukazuje na nutnost provedení třífázového testu proporcionality, k čemuž cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2023, č. j. 2 Ads 105/2023-34, který se rovněž zabýval důvodem odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti a dle žalobkyně stanovil jasný požadavek provedení testu proporcionality.
13. V další části žaloby poukazuje žalobkyně na vady řízení.
14. Žalobkyně namítá **vady přípisu o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí** ze dne 30. 8. 2023, č. j. UPCR-2023/92445/4 a č. j. UPCR-2023/92842/4, ve kterých se uvádí, že správní orgán ukončil dokazování „*ve věci změny odpovědného zástupce podle § 61 odst. 6 zákona o zaměstnanosti*“. Jelikož takového řízení si nebyla žalobkyně vědoma, vyčkává poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu i v řešeném správním řízení, to se však nestalo a bez dalšího bylo přikročeno k vydání prvostupňového správního rozhodnutí.

15. Dále žalobkyně brojí proti **výroku žalobou napadeného rozhodnutí**, který namísto zrušení prvostupňového správního rozhodnutí pro rozpor jeho výroku s oznámením o zahájení řízení, prvostupňové rozhodnutí změnil.
16. Žalobkyně je přesvědčena, že celé řízení je **stíženo mnoha vadami, v jejichž důsledku je celé nesrozumitelné a nepřezkoumatelné**. Došlo k porušení procesních práv žalobkyně, která se nemohla seznámit s obsahem spisového materiálu, případně navrhnout další důkazy, a to vinou zmatečného přípisu prvostupňového správního orgánu. Zjištěný skutkový stav nemá dle žalobkyně oporu ve spisovém materiálu, neboť žalobkyně „*žádným svým konáním či opomenutím nezprostředkovala zaměstnání v rozporu s vydaným povolením, jelikož toto povolení nedopadá na případy vyhledání zaměstnání, nebo poradenské a informační činnosti*“. Stejně tak nelze akceptovat, že řízení bylo zahájeno z jiného důvodu, než který následně obsahoval výrok prvostupňového správního orgánu a žalovaný tento stav vadnosti celého řízení svým rozhodnutím pouze prohloubil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 2. 2024 navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Žalobkyně dle žalovaného pouze opakuje odvolací argumentaci.
18. Žalovaný je přesvědčen, že v mezích zákonné úpravy § 63 odst. 2 správního řádu neměl možnost správního uvážení, stejně tak neměl možnost ani provést test proporcionality (usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2022, sp. zn. IV ÚS 951/22). S žalobkyní odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2023, č. j. 2 Ads 105/2023-34, se žalovaný neztotožňuje, byť žalobkyně přehlíží, že i v uvedené věci bylo odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu umožnění výkonu nelegální práce a Nejvyšší správní soud neshledal postup správních orgánů za chybný. Žalovaný se zabýval nutností odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání a je přesvědčen, že své rozhodnutí řádně odůvodnil.
19. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí uznal vadu žalobkyní poukazovaného přípisu. Tato vada však neměla dle žalovaného vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť z přípisu jako celku bylo zřejmé, o jaké jednání se jedná (viz odůvodnění přípisu, spisová značka).
20. Změna prvostupňového správního orgánu byla dle žalovaného v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný byl povinen zhojit nesoulad mezi oznámením zahájení řízení a výrokem prvostupňového správního orgánu (srov. i rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2023, č. j. 77 Ad 2/2021-63, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).
21. Námitky, které žalobkyně uvádí ve vztahu k přestupkovému jednání se dle žalovaného míjí s předmětem tohoto řízení. Rozhodnutí o přestupku je závazné.
22. Dle žalované bylo prokázáno, že žalobkyně zprostředkovala zaměstnání v rozporu s vydaným povolením, neboť umožnění výkonu nelegální práce je pod tuto kategorii podřaditelné – viz i rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2023, č. j. 77 Ad 2/2021-63, nebo důvodová zpráva k zákonu č. 347/2010. Délka činnosti žalobkyně není v tomto případě rozhodná.

IV. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
24. Krajský soud rozhodl při jednání dne 10. 4. 2024. Žalobce setrval na podané žalobě; žalovaný setrval na svém vyjádření. Jednatel žalobce popsal při jednání svůj pohled na věc v kontextu chaotické pandemické situace, když jeho záměrem bylo pouze pomoci zaměstnankyni v nouzi. K tomu zdůraznil, že daná zaměstnankyně byla řádně hlášena a byly za ni hrazeny veškeré odvody.
25. Žaloba není důvodná.
26. Skutkově a právně obdobnou věcí žalobce týkající se jiného rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnávání se zdejší krajský soud zabýval v rozsudku ze dne 27. 3. 2024, č. j. 63 Ad 1/2024-86, a to se stejnými závěry jako v této věci.
27. Předmětem tohoto řízení jsou rozhodnutí, na jejichž základě bylo žalobkyni postupem dle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve znění do 31. 12. 2023 odejmuto shora specifikované povolení ke zprostředkování zaměstnání.
28. Předmětem tohoto řízení není přezkum rozhodnutí o přestupku žalobkyně, které již bylo přezkoumáno správními soudy. Jakékoli námitky žalobkyně týkající se jejího přestupkového jednání se zcela mýjí předmětem tohoto řízení a krajský soud se k nim v tomto řízení nemůže vyjadřovat. Závěr správních orgánů, jakož i správních soudů, o tom, že žalobkyně se dopustila přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, když v rozporu s § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti umožnila cizince výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 téhož zákona v období od 1. 6. 2020 do 12. 11. 2020 nelze v tomto řízení zpochybnit a je z něj nutno vycházet.
29. Podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve znění do 31. 12. 2023 platí, že *generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická osoba nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání nebo s dobrými mravy, nebo jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona.*
30. V této věci žalovaný hodnotil jednání žalobkyně tak, že jako právnická osoba *zprostředkovávala zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání tak, jak bylo uvedeno v oznámení o zahájení řízení. V tomto směru rovněž žalovaný změnil výrok prvostupňového správního rozhodnutí, když prvostupňový správní orgán oproti tomu ve svém původním výroku vycházel z toho, že žalobkyně jinak porušila povinnosti vyplývající z tohoto zákona.*
31. Nejprve se krajský soud zabýval námitkou žalobkyně týkající se právě tohoto postupu, kterým žalovaný změnil výrok prvostupňového správního rozhodnutí.
32. Dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu mj. platí, že *napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově porízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku*

vydané v samostatné působnosti. Z uvedeného plyne, že odvolací orgán je při splnění určitých podmínek oprávněn změnit jak výrok prvostupňového správního rozhodnutí, tak i jeho odůvodnění.

33. Jak plyne z ustálené judikatury správních soudů, správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada znamená, že řízení představuje jeden celek až do vydání rozhodnutí a pojímá se dohromady (ve svém komplexu). Jako jeden celek jsou vnímána též všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012-66), případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím, jelikož rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. To platí tím spíše, když odvolací orgán vychází ze stejného spisového materiálu, resp. stejných skutkových zjištění jako správní orgán prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33).
34. Jak dále plyne z právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, *„zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit [§ 6 odst. 2 správního řádu]. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“*
35. Na základě těchto východisek dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný nepochybil, jestliže výrok prvostupňového správního rozhodnutí změnil a uvedl jej do souladu s tím, jak bylo samotné řízení zahájeno. Z tohoto důvodu nemohla být změna výroku prvostupňového správního rozhodnutí překvapivá; překvapivé mohlo být naopak samo prvostupňové rozhodnutí, které vycházelo z jiného právního hodnocení, než bylo sděleno při zahájení správního řízení.
36. Ostatně sama žalobkyně v žalobě uvádí, že *„správní řízení bylo tedy zahájeno pro jinak vymezený důvod podle ust. 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti a výrok napadeného prvostupňového rozhodnutí obsahuje důvod odlišný. Právě tuto skutečnost žalovaný při svém postupu akcentoval. Krajský soud se však již neztotožňuje s žalobkyní v tom, že žalovaný měl přikročit ke zrušení prvostupňového správního rozhodnutí. Zcela obecné konstatování o „flagrantním porušení zákona“ či vágní konstatování nepřezkoumatelnosti postupu správních orgánů, zmatečnosti řízení, postup žalovaného dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu nezpochybnuje.*
37. Krajský soud neshledává namítaných vad ani ve vztahu k poučení žalobkyně dle § 36 odst. 3 správního řádu. Jakkoli krajský soud i žalovaný souhlasí s žalobkyní, že přípis

prvostupňového správního orgánu „OZNÁMENÍ O UKONČENÍ DOKAZOVÁNÍ SPOUCENÍM O MOŽNOSTI SEZNÁMIT SE S PODKLADY PRO VYDÁNÍ ROZHODNUTÍ“ ze dne 30. 8. 2023 obsahuje nesprávný popis řízení – „ve věci změny odpovědného zástupce podle § 61 odst. 6 zákona o zaměstnanosti“, jedná se o zcela zjevnou nesprávnost, která je v kontextu celého přípisu jednoznačně seznatelná, a to tím spíše, uváděli sama žalobkyně, že žádné takové řízení o změně odpovědného zástupce v té době vedeno nebylo, resp. si nebyla vedení takového řízení vědoma.

38. Na straně 2 přípisu správní orgán odkazuje na oznámení o zahájení správního řízení podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti a dále popisuje oznámení ze strany Státního úřadu inspekce práce o přestupku žalobkyně, na což navazuje samotné poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu. Tato část přípisu nedává jakýchkoli pochyb o tom, v rámci jakého řízení je toto oznámení činěno, nehledě na konstatovanou nesprávnost. Jisté vodítko představuje i uvedení správné spisové značky. I přes popsanou nesprávnost muselo být žalobkyni zřejmé, o jaké správní řízení se jedná a že právě v tomto řízení může nyní uplatnit svá práva. Zkrácení procesních práv žalobkyně proto krajský soud neshledal. Tato vada, nesprávnost tohoto oznámení, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či zmatečnost celého správního řízení. Popisuje-li žalobkyně obecně, že nemohla uplatnit své důkazní návrhy, ani v podaném odvolání, ani v podané žalobě žádné důkazní návrhy zpochybňující zjištěný skutkový stav neuvádí.
39. Co se týče věcných výhrad proti žalobou napadeného rozhodnutí, ani s těmito se krajský soud neztotožnil.
40. Přestupková činnost žalobkyně byla dle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve znění do 31. 12. 2023 hodnocena jako *zprostředkovávání zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání*, nikoli jako *jiné porušení povinností podle zákona o zaměstnanosti* (srov. níže uváděnou judikaturu správních soudů). Ustanovení § 63 odst. 2 písm. c) uvedeného zákona obsahuje celkem 3 důvody, skutkové podstaty, pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Krom těchto dvou citovaných se jedná ještě o *zprostředkovávání zaměstnání v rozporu s dobrými mravy*.
41. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2023, č. j. 2 Ads 105 2023-34, neshledal krajský soud přílehlavým, a to s ohledem na odlišnou právní kvalifikaci. V uvedené věci bylo *umožnění výkonu nelegální práce* podřazeno pod *jiné porušení povinností podle zákona o zaměstnanosti*, a právě v návaznosti na tuto sběrnou kategorii dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ne každé porušení povinností dle zákona o zaměstnanosti může vést k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Právě z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud zabýval i otázkou provádění testu proporcionality. Samotnou právní kvalifikaci žalobkyně nerozporuje a krajský soud se s učiněným právním posouzením správních orgánů ztotožňuje (srov. i žalovaným poukazovaný rozsudek krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2023, č. j. 77 Ad 2/2021-63).
42. Z důvodu odlišného právního hodnocení v této věci nepovažuje krajský soud i přes obdobnost skutkového stavu závěry Nejvyššího správního soudu o nutnosti testu proporcionality za přílehlavé. Správní orgány popsaly závažnost jednání žalobkyně a zájem státu na tom, aby zprostředkovávání zaměstnání nevykonávaly subjekty, které umožnily výkon nelegální práce. Závažnost takového jednání potvrzuje i Nejvyšší správní soud a Krajský soud v Plzni v uváděných rozsudcích. Snaží-li se žalobkyně závažnost svého jednání bagatelizovat mj. i prostřednictvím námitek

vůči samotnému rozhodnutí o přestupku oproti fatálním dopadům odejmutí oprávnění, nelze jí přisvědčit.

43. Pro úplnost lze pouze dodat, že i v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2023 došlo od 1. 1. 2024 ke změně právní úpravy. Dle § 63 odst. 2 písm. c) bod 2 nově platí, že *ministerstvo rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická osoba nebo fyzická osoba umožní výkon nelegální práce*. Možnost, nikoli povinnost, odejmout povolení ke zprostředkování zaměstnání, *jestliže osoba zprostředkovává zaměstnání v rozporu s dobrými mravy nebo poruší jinou povinnost podle tohoto zákona* je nyní přesunuta do § 63 odst. 3 téhož zákona. Došlo k jednoznačnému oddělení sběrné kategorie různých porušení tohoto zákona, v jejichž případě je na správním uvážení správního orgánu, zda se jedná o natolik závažné porušení, aby bylo odejmutí povolení ospravedlnitelné, od předpokladů dle písm. 2, které zákonodárce sám považuje vždy za natolik závažné, že je nutno povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmout.

V. Závěr a náklady řízení

44. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Náhradu nákladů řízení při jednání ostatně žalovaný ani nepožadoval. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 10. dubna 2024

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík v. r.
předseda senátu